

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 84

гр. Пловдив, 12.01.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в закрито заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

като разгледа докладваното от Елена З. Калпачка Въззивно частно гражданско дело № 20225300503354 по описа за 2022 година

Производство по чл. 274, ал. 1 т. 2 ГПК, във вр. с чл. 121 ГПК.

Образувано е по частна жалба, подадена от ПП „Българска социалистическа партия“, БУЛСТАТ 000702014, с адрес: гр. София, ул. „Позитано“ № 20, чрез пълномощник адв. С., против определение № 11336 от 20.10.2022 г., постановено по гр.д. № 10902/2022 г. по описа на РС Пловдив, с което е оставено без уважение възражението на жалбоподателя за местна неподсъдност на делото.

Навеждат се доводи за незаконосъобразност и неправилност на постановеният от първоинстанционният съд акт, с който е прието, че е налице хипотезата на чл. 114 ГПК, поради което е спазена местната подсъдност по делото. Счита, че за да се приеме, че ищецът може да избере съд, различен от този, по седалището на работодателя, следва да е доказал, че е полагал труд именно в съдебния район на сезирания съд, което в настоящото производство не било сторено, поради липса на каквито и да е доказателства, още повече безспорни. Твърди, че ищецът е полагал труд на територията на гр. София, за което прилага трудов договор и уведомление до НАП на друг служител, като обосновава място на работа по седалището на юридическото лице, с оглед основната трудова функция на ищеца да свежда до низовите поделения на ответника решенията и политиките на централните му органи, намиращи се в гр. София, което предполага и място на работа гр. София.

Моли да бъде отменено обжалваното определение и да бъде постановено ново, с което да бъде уважено направеното възражение за липса на местна подсъдност на делото по чл. 411 ГПК, делото да бъде прекратено пред РС Пловдив, ведно с произтичащите от това последици.

Частната жалба е била изпратена за отговор на насрещната страна, като е постъпил писмен отговор в законоустановения едноседмичен срок от страна на ищеца И. Н. А. от гр. ...., чрез пълномощник адв. К. Г., в който излага подробни съображения за неоснователност на частната жалба, като счита обжалваното определение правилно,

мотивирано и законосъобразно. Сочи съдебна практика на ВКС за опровергаване на твърденията, че в тежест на доказване на ищеца е представяне на доказателства за мястото, където обичайно работникът полага своя труд, според която в тежест на ответника, който прави възражения за липса на местна подсъдност, е да я докаже. Счита неоснователни и наведените в частната жалба доводи, че от факта на изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 КТ до НАП София следва, че ищецът е полагал обичайно своя труд в гр. София, тъй като уведомлението се изпраща по седалището на работодателя.

Моли да бъдат приети писмени и гласни доказателства, да бъде потвърдено първоинстанционното определение и да бъдат присъдени разноски, съгласно представен списък.

Окръжен съд Пловдив, след като разгледа доказателствата по делото и прецени направените доводи от страните, намира частната жалба за процесуално допустима, доколкото е депозирана в срок и при наличие на правен интерес, а разгледана по същество за неоснователна.

Районен съд Пловдив е сезиран с искова молба, с която са предявени обективно съединени искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 от КТ за признаване уволнението на ищеца за незаконно и отмяната му, възстановяването му на заеманата преди уволнението длъжност – „експерт, териториална координация – координатор на БСП за Област Пловдив“ с място на работа – отдел Организационна дейност – координатор на БСП за област Пловдив. В исковата молба изрично е обоснована изборна подсъдност по чл. 114 ГПК, като ищецът твърди да е полагал обичайно труд на територията на община Пловдив, а кабинетът му да е бил ситуиран в сграда в гр. Пловдив.

С писмения отговор на ответника в срока по чл. 131 от ГПК, е направено възражение за местна неподсъдност на делото на основание чл. 119, ал. 3 от ГПК с искане за приложение на общата разпоредба на чл. 105 от ГПК, тъй като седалището на ответника е в гр. София, като се твърди също, че ищецът е полагал труд на територията на гр. София, където е било работното му място.

С обжалваното определение районният съд е приел, че възражението е неоснователно, тъй като са налице предпоставките за приложение на специалната подсъдност по чл. 114 ГПК, доколкото от представените по делото писмени доказателства се установява, че мястото, където ищецът обичайно е полагал своя труд е на територията на гр. Пловдив, където се помещават администрацията на Областния съвет на БСП – обл. Пловдив и Градския съвет на БСП – Пловдив. Обосновава извода си в обжалваната заповед, във връзка с изборните резултати на територията на област Пловдив, длъжностната характеристика, в която са посочени задължения за служебни взаимоотношения с лица от района, областта, местни органи на властта, участие в заседания на общинските/районните и областните/градските съвети и др., както и цели за реализиране териториалните политики на БСП в областта, като е направено обобщение, че всички задължения на ищеца се изпълняват на територията на областта, за която отговаря, а именно област Пловдив с административен център гр. Пловдив.

Съдът споделя изложените в обжалваното определение съображения за приложението на специалната местна подсъдност по чл. 114 ГПК по мястото, където работникът обичайно полага своя труд. Действително, с оглед посочената длъжност, трудова характеристика и естество на работата на експерт териториална координация – координатор на БСП за област Пловдив мястото на работа, където обичайно служителят полага своя труд, с оглед възложените му задължения по трудова характеристика е област Пловдив. Неотносими са представените доказателства от ответника с отговора на исковата молба за сключен трудов договор с друг служител, координатор за 23 район София. Съдът намира основателно и направеното възражение от ищеца срещу твърдението в частната жалба за разпределяне на доказателствената тежест при установяване на предпоставките за приложение на съответната разпоредбата за местна подсъдност. В съдебната практика на ВКС се приема, че подсъдността при искове по трудови дела при твърдение, че ищецът обичайно полага своя труд на друго място, се определя от действителното положение на материалните правоотношения и може да не съвпада с уговореното място на работа. Ищецът носи доказателствената тежест да установи твърденията в исковата молба, но при отвод за местна подсъдност законът, с разпоредбата на чл. 119, ал. 5 ГПК, възлага в тежест на ответника да представи доказателства в подкрепа на направеното от него възражение за подсъдност. В този смисъл е както цитираното в отговора на частната жалба определение № 4 от 04.01.2019 г. по ч. гр. д. № 4770 / 2018 г. на ВКС, 4-то гр. отделение, така и други. (определение № 4188 от 03.11.2022 г. по ч. гр. д. № 3862 / 2022 г. на ВКС, определение № 336 от 07.07.2016 г. по ч. гр. д. № 2794 / 2016 г. на ВКС, определение № 115 от 28.02.2017 г. по ч. гр. д. № 701 / 2017 г. на ВКС) В чл. 66, ал. 3 КТ е налице презумпция за място на работа, но както бе посочено, мястото, където работникът обичайно полага своя труд може да не съвпада с него. Самата разпоредба на чл. 66, ал. 3 КТ сочи, че за място на работа се смята седалището на предприятието, с което е сключен трудовият договор, доколкото друго не е уговорено или не следва от характера на работата. Именно последното предложение е приложимо за конкретната хипотеза, доколкото именно от характера на работата на координатор на БСП за област Пловдив, с оглед приложената длъжностна характеристика, следва, че обичайно ищецът полага труд на територията на област Пловдив.

Предвид изложеното обжалваното определение е правилно, поради което следва да бъде потвърдено, а частната жалба да бъде оставена без уважение.

Направено е искане от страна на ищеца за присъждане на разноски, съгласно представен списък. Производството по чл. 121 ГПК има за предмет обжалване на определение във връзка с подсъдността, като съдът се произнася относно приложимата към конкретния правен спор подсъдност и с постановяване на неговия акт разглеждането на делото не приключва, а продължава пред сезирания, в конкретния случай, съд. Разпределянето на отговорността за разноски по чл. 78 ГПК е правомощие на този съд и се извършва в зависимост от крайния изход на спора, като се съобразяват и разноските, направени от страните в производството по обжалване на определението за подсъдността. С настоящия акт не се разрешава спор по същество, не се приключва разглеждането на делото

пред съда, поради което и разпоредбата на чл.81 ГПК не намира приложение, в какъвто смисъл е и практиката на ВКС (пр. определение № 50 от 25.01.2016 г. по ч. т. д. № 3600 / 2015 г. на ВКС).

По изложените съображения Пловдивският окръжен съд

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА определение № 11336 от 20.10.2022 г., XI гр.състав, постановено по гр.д. № 10902 по описа на РС – Пловдив за 2022 година.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____